CONCLUZIILE AVOCATEI GENERALE
DOAMNA TAMARA ĆAPETA
prezentate la 21 martie 2024 [1]

Cauza C-494/22 P

Comisia Europeană
împotriva

Republicii Cehe

„Recurs – Resurse proprii ale Uniunii Europene – Taxe vamale – Obligații ale statelor membre – Plată către Comisia Europeană a sumelor corespunzătoare resurselor proprii nerecuperate – Investigație privind eludarea taxelor antidumping aplicabile brichetelor de buzunar originare din Laos – Raportul de misiune al Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) – Acțiune întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză – Articolele 268 și 340 TFUE”

I. Introducere

1. Se spune că a treia oară este cu noroc.

2. Prezenta cauză reprezintă a treia oară când Republica Cehă urmărește să supună atenției instanțelor Uniunii un litigiu cu Comisia Europeană privind obligația de înscriere a resurselor proprii în creditul contului Uniunii. Rezultă că acest stat membru încearcă să introducă, pe de o parte, o acțiune în anulare în temeiul articolului 263 TFUE (pentru a contesta scrisoarea Comisiei prin care se solicită plata) [2] și, pe de altă parte, o acțiune în constatarea abținerii de a acționa în temeiul articolului 265 TFUE (în lipsa introducerii de către Comisie a unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva sa) [3].

3. Astfel, în hotărârea de referință pronunțată în cauza Republica Cehă/Comisia [4], Curtea a considerat că, în cazul în care un stat membru nu este de acord cu Comisia în ceea ce privește obligațiile sale în materie de resurse proprii, o acțiune în anulare nu este posibilă, iar Comisia nu poate fi obligată să introducă o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor. În schimb, statul membru poate solicita să fie despăgubit ca urmare a unei îmbogățiri fără justă cauză a Uniunii și, dacă este cazul, să sesizeze Tribunalul cu o acțiune în acest scop.

1 Limba originală: engleza.

2 A se vedea Ordonanța din 28 iunie 2018, Republica Cehă/Comisia (T-147/15, nepublicată, EU:T:2018:395), prin care Tribunalul a constatat că acțiunea este inadmisibilă; aceasta a fost confirmată în recurs prin Hotărârea din 9 iulie 2020, Republica Cehă/Comisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530).

3 A se vedea Ordonanța din 30 septembrie 2020, Republica Cehă/Comisia (T-13/19, nepublicată, EU:T:2020:455), prin care Republica Cehă a renunțat la această acțiune.

4 A se vedea Hotărârea din 9 iulie 2020 (C-575/18 P, EU:C:2020:530, punctele 52-84).

4. Prin urmare, în practică, un stat membru trebuie să crediteze contul Comisiei cu cuantumul contestat reprezentând resurse proprii ale Uniunii pentru a evita să fie nevoit să plătească dobânzi de întârziere în cazul în care pierde litigiul. Apoi, când solicită restituirea acelei sume pe calea unei acțiuni întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză a Uniunii Europene, statul membru poate dovedi că Comisia a procedat greșit.

5. Republica Cehă a făcut acest lucru. Având în vedere că în prezent obstacolul procedural a fost soluționat, problema de fond prezentată Curții în recurs este aceea dacă interpretarea corectă a normelor bugetare ale Uniunii este cea a statului membru în cauză sau cea a Comisiei.

6. Prin Hotărârea Tribunalului din 11 mai 2022, Republica Cehă/Comisia (T-151/20, EU:T:2022:281, denumită în continuare „hotărârea atacată”), Tribunalul a admis, în parte, acțiunea Republicii Cehe pentru îmbogățire fără justă cauză. Tribunalul a considerat în esență că Republica Cehă putea fi eliberată de obligația sa de a plăti anumite sume corespunzătoare resurselor proprii care s-au dovedit imposibil de recuperat și că era îndreptățită să aștepte un raport de misiune transmis de Oficiul de Luptă Antifraudă al Uniunii Europene (denumit în continuare „OLAF”)[5] înainte de a lua măsurile necesare pentru înregistrarea acestor sume în conturile corespunzătoare.

7. În recurs, Comisia arată că Republica Cehă era obligată, în temeiul dreptului Uniunii, să plătească toate sumele în litigiu și că nu a existat o îmbogățire fără justă cauză a Uniunii Europene.

8. Prin urmare, prezenta cauză ridică probleme importante de principiu și de practică cu privire la obligațiile care revin statelor membre în temeiul dreptului Uniunii în materia resurselor proprii. În esență, se ridică două întrebări principale. Prima impune o interpretare a dreptului relevant al Uniunii pentru a stabili dacă faptul că un stat membru nu a înscris la timp resurse proprii în evidența contabilă nu permite ca acest stat membru să fie eliberat de obligația de a le pune la dispoziție. Cea de a doua este dacă Republica Cehă a constatat și a înregistrat cu întârziere drepturile Uniunii în împrejurările speciale ale speței, întrucât a așteptat raportul de misiune al OLAF.

II. Context

A. Sistemul resurselor proprii ale Uniunii și dreptul aplicabil al Uniunii

9. Uniunea Europeană se bazează pe un buget echilibrat, finanțat în mare parte din resurse proprii. Resursele proprii ale Uniunii sunt în esență venituri care ajung la bugetul Uniunii în mod automat, fără a fi necesară o decizie ulterioară a autorităților statelor membre[6].

10. Există mai multe tipuri de resurse proprii ale Uniunii, printre care resursele proprii „tradiționale” (denumite în continuare „RPT”), care sunt în principal taxe vamale aplicate produselor importate din țări terțe[7]. RPT constituie o sursă directă de venituri pentru Uniunea

[5] OLAF este un serviciu sau un departament din cadrul Comisiei. Acesta a fost creat în 1999 pentru a intensifica lupta împotriva fraudei și a altor activități ilegale care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene. A se vedea în special articolele 1 și 2, precum și considerentele (1)-(4) ale Deciziei 1999/352/CE, CECO, Euratom a Comisiei din 28 aprilie 1999 de instituire a Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) (JO 1999, L 136, p. 20, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 148).

[6] Comisia Europeană, *European Union Public Finance*, ediția a IV-a, Oficiul pentru Publicații Oficiale al Comunităților Europene, Luxemburg, 2008, p. 135.

[7] Celelalte categorii de resurse proprii ale Uniunii sunt cele bazate pe taxa pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”), pe venitul național brut (denumit în continuare „VNB”) și pe deșeurile de ambalaje din plastic nereciclate (introduse în 2021).

Europeană, care nu depinde de contribuțiile statelor membre [8]. Acestea sunt pe deplin definite de către legiuitorul Uniunii [9], iar rolul statelor membre în legătură cu colectarea și transferul acestora este pur instrumental [10].

11. Cu toate acestea, întrucât Uniunea Europeană nu dispune de colectori de taxe proprii, statele membre trebuie să colecteze taxele vamale și să le plătească („să le pună la dispoziție”, în terminologia legislației Uniunii) la bugetul Uniunii, depunându-le într-un cont pe numele Comisiei (fiind în același timp autorizate să păstreze un anumit procent pentru costurile de colectare).

12. Astfel, pe scurt, RPT sunt banii Uniunii, dar aceasta trebuie să se bazeze pe statele membre pentru a-i obține.

13. Prin urmare, sistemul de resurse proprii ale Uniunii este reglementat de un cadru juridic specific al Uniunii [11], care se află în centrul acestui caz. În acest sistem, statele membre nu au nicio marjă de apreciere și trebuie să pună la dispoziție resurse proprii în conformitate cu normele (inclusiv la termenele) stabilite în legislația Uniunii privind resursele proprii [12].

14. Deciziile 2000/597 [13] și 2007/436 [14], precum și Regulamentul nr. 1150/2000 sunt pertinente în speță [15].

15. Regulamentul nr. 1150/2000 prevede norme privind punerea la dispoziția Comisiei a resurselor proprii. Acest lucru se realizează în trei etape. În primul rând, un stat membru trebuie *să constate drepturile Uniunii*, etapă reglementată de articolul 2 din aceasta. În al doilea rând,

[8] În 2022, RPT a reprezentat aproximativ 16 % din veniturile din resurse proprii, în valoare de 23,5 miliarde de euro. A se vedea Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Curtea de Conturi, Conturile anuale consolidate ale Uniunii Europene pentru exercițiul financiar 2022, COM(2023) 391 final, 28 iunie 2023, punctul 5.1, p. 25, și punctul 3.6.1, p. 149.

[9] Odată cu adoptarea Deciziei 70/243/CECO, CEE, Euratom a Consiliului din 21 aprilie 1970 privind înlocuirea contribuțiilor financiare ale statelor membre cu resursele proprii ale Comunităților (JO L 94, p. 19).

[10] A se vedea Concluziile avocatei generale Trstenjak prezentate în cauza Comisia/Danemarca (C-392/02, EU:C:2005:142, punctul 11). A se vedea de asemenea Concluziile avocatului general Ruiz-Jarabo Colomer prezentate în cauza Comisia/Finlanda (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 și C-239/06, EU:C:2009:67, punctul 72, nota de subsol 39), în care se arată că taxele vamale sunt „denumite resurse proprii «tradiționale» sau «prin natura lor», întrucât colectarea acestora depinde exclusiv de politicile Uniunii, iar nu de voința statelor”.

[11] De-a lungul anilor, Consiliul a adoptat decizii de stabilire a sistemului de resurse proprii care, pe baza a ceea statuează în prezent articolul 311 al treilea paragraf TFUE, trebuie să fie aprobate de statele membre în conformitate cu normele lor constituționale. Aceste decizii sunt puse în aplicare prin regulamente pe care Consiliul le adoptă cu aprobarea Parlamentului European în temeiul articolului 311 al patrulea paragraf TFUE sau după consultarea Parlamentului și a Curții de Conturi Europene în temeiul articolului 322 alineatul (2) TFUE.

[12] În Hotărârea din 9 iulie 2020, Republica Cehă/Comisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530, punctul 62), și în Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 345), Curtea a subliniat că gestionarea sistemului de resurse proprii ale Uniunii este încredințată statelor membre și că obligațiile de colectare, de constatare și de punere la dispoziție sunt impuse direct acestora în temeiul reglementării Uniunii privind resursele proprii.

[13] Decizia 2000/597/CE, Euratom a Consiliului din 29 septembrie 2000 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților Europene (JO 2000, L 253, p. 42, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 206).

[14] Decizia 2007/436/CE, Euratom a Consiliului din 7 iunie 2007 privind sistemul de resurse proprii al Comunităților Europene (JO 2007, L 163, p. 17).

[15] Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1150/2000 al Consiliului din 22 mai 2000 de punere în aplicare [a Deciziei 2007/436] privind sistemul de resurse proprii ale Comunităților (JO 2000, L 130, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 184), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE, Euratom) 2028/2004 al Consiliului din 16 noiembrie 2004 (JO 2004, L 352, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 5, p. 147) și prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 105/2009 al Consiliului din 26 ianuarie 2009 (JO 2009, L 36, p. 1). Regulamentul nr. 1150/2000 a fost ulterior abrogat prin Regulamentul (UE, Euratom) nr. 609/2014 al Consiliului din 26 mai 2014 privind metodele și procedura de punere la dispoziție a resurselor proprii tradiționale și a resurselor proprii bazate pe TVA și pe VNB și privind măsurile pentru a răspunde necesităților trezoreriei (JO 2014, L 168, p. 39), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (UE, Euratom) 2022/615 al Consiliului din 5 aprilie 2022, în scopul de a spori previzibilitatea pentru statele membre și de a clarifica procedurile de soluționare a litigiilor cu privire la punerea la dispoziție a resurselor proprii tradiționale, a celor bazate pe TVA și a celor bazate pe VNB (JO 2022, L 115, p. 51).

acest stat membru trebuie să înregistreze aceste drepturi în evidența contabilă în conformitate cu articolul 6 din directivă. În al treilea rând, în temeiul articolelor 9 și 10 din regulamentul menționat, statul membru trebuie *să pună la dispoziția Comisiei suma constatată*, prin înscrierea în creditul contului acesteia din urmă a sumei corespunzătoare taxelor menționate.

16. În ceea ce privește constatarea drepturilor, articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 face legătura cu legislația vamală a Uniunii. Acesta prevede că dreptul Uniunii asupra resurselor proprii se constată „de îndată ce sunt îndeplinite condițiile prevăzute de regulamentul vamal privind înregistrarea sumei cuvenite și notificarea debitorului”[16]. Potrivit articolului 2 alineatul (2) din acest regulament, data constatării este „data înscrierii în evidența contabilă prevăzută de reglementările vamale”.

17. În ceea ce privește înscrierea în evidența contabilă a drepturilor, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 obligă statele membre să țină o contabilitate specifică pentru resursele proprii[17]. În conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din acest regulament, statele membre trebuie să înscrie RPT în unul dintre cele două conturi în termenul specificat[18]. Într-o situație obișnuită, și anume atunci când au încasat sumele datorate sau au primit o garanție din partea debitorului, aceștia înscriu drepturile în evidența contabilă normală, denumită „evidența contabilă A”. În cazul în care sumele nu au fost recuperate de la debitor sau nu sunt garantate de acesta sau în cazul în care sumele garantate au fost contestate și pot face obiectul unor modificări, statele membre înregistrează drepturile Uniunii într-o înregistrare contabilă separată, denumită „evidența contabilă B”.

18. Cu privire la punerea la dispoziția Comisiei a resurselor proprii, articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 prevede că statele membre trebuie să înscrie resursele proprii în creditul contului deschis în acest scop în numele Comisiei în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 10. Potrivit articolului 10 alineatul (1) din acest regulament, după deducerea cheltuielilor de colectare, resursele proprii din evidența contabilă A trebuie înscrise în contul Comisiei într-un termen stabilit în funcție de data constatării creanțelor, în timp ce resursele proprii din evidența contabilă B trebuie înscrise într-un termen stabilit în funcție de data recuperării creanțelor. Potrivit articolului 11 din acest regulament, orice întârziere în punerea la dispoziția Comisiei a resurselor proprii au drept rezultat plata unor dobânzi.

19. Articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 impune statelor membre să „ia toate măsurile necesare pentru ca sumele corespunzătoare drepturilor constatate conform articolului 2 să fie puse la dispoziția Comisiei în condițiile prevăzute de prezentul regulament”.

[16] Articolul 217 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal”), în versiunea aplicabilă la momentul respectiv, prevedea: „Orice valoare a drepturilor de import sau export care rezultă dintr-o datorie vamală, denumită în continuare «valoarea drepturilor», se calculează de autoritățile vamale de îndată ce intră în posesia datelor necesare și este înregistrată de autoritățile respective în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent (înscrierea în evidența contabilă)”. Acest regulament a fost ulterior abrogat de Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1), care cuprinde prevederi similare în această privință [a se vedea articolul 101 alineatul (1) și articolul 104 alineatul (1) din acesta].

[17] Considerentul (11) al Regulamentului nr. 1150/2000 are următorul cuprins: „Trebuie să se prevadă înregistrări contabile separate, în special privind drepturile neîncasate. Aceste înregistrări, precum și transmiterea unui extras de cont trimestrial, trebuie să ajute Comisia să urmărească mai bine acțiunile statelor membre privind colectarea resurselor proprii, în special în caz de fraudă și nereguli.”

[18] „Cel târziu în prima zi lucrătoare după data de 19 din luna a doua următoare celei în care a fost constatat dreptul respectiv.”

20. Pe de altă parte, cu privire la drepturile înscrise în evidența contabilă B, articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000, în versiunea aplicabilă la momentul respectiv, prevede că statele membre sunt „libere de obligația de a pune la dispoziția Comisiei suma corespunzând drepturilor constatate doar dacă a fost imposibilă colectarea acestor sume (a) din motive de forță majoră sau (b) din motive care nu pot fi imputate statelor membre”.

21. În conformitate cu articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000, sumele aferente drepturilor constatate sunt considerate nerecuperabile „în termen de cel mult cinci ani de la data la care a fost constatată suma în conformitate cu articolul 2” sau, în caz de recurs, de la data adoptării, a notificării sau a publicării unei decizii definitive. Aceste sume nerecuperabile sunt șterse definitiv din evidența contabilă B [19].

22. În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 1150/2000, statele membre trebuie să raporteze Comisiei cazurile în care sumele nerecuperabile depășesc 50 000 de euro (denumite adesea rapoarte de eliminare din contabilitate). În acest caz, Comisia trebuie să prezinte observațiile sale, în vederea aprecierii justificării de către statul membru a eliberării în temeiul articolului 17 alineatul (2), astfel cum a fost cazul în speță.

B. Evenimentele care au condus la procedura în fața Tribunalului

23. Prezenta cauză își are originea într-un litigiu între Republica Cehă și Comisie în care se pune problema dacă acest stat membru a constatat cu întârziere anumite sume aferente resurselor proprii ale Uniunii, întrucât a așteptat informații din partea OLAF. În continuare, sunt prezentate în succesiunea lor evenimentele care au condus la prezenta cauză.

24. În 2001, Uniunea Europeană a instituit taxe antidumping pentru brichetele de buzunar originare din China [20]. În consecință, au fost depuse eforturi de eludare a acestor drepturi și s-au făcut tentative de a importa în Uniune brichete cu origini declarate în mod fals din unele țări din Asia de Sud-Est, inclusiv Laos, cu încălcarea dreptului Uniunii.

25. Baide Lighter Industry (LAO) Co., Ltd. este o societate din Laos care a importat brichete de buzunar în Uniunea Europeană prin intermediul societății sale europene, Baide International (Europe) s.r.o., din Praga (Republica Cehă). Ne vom referi în mod colectiv la aceste societăți ca „Baide”.

26. La 22 martie 2006, autoritățile cehe au stabilit un profil de risc (denumit în continuare „profilul de risc”), care indica faptul că exista o suspiciune rezonabilă de eludare a legislației vamale în ceea ce privește importurile de brichete, și au procedat la controale interne.

27. La 13 aprilie 2006, autoritățile cehe au trimis o scrisoare către OLAF, prezentând informații cu privire la cazuri de importuri de brichete și indicând suspiciuni de fraudă comise de mai multe societăți printre care și Baide.

28. La 28 august 2006, autoritățile cehe au deschis o investigație privind Baide.

[19] A se vedea articolul 17 alineatul (2) al cincilea paragraf din Regulamentul nr. 1150/2000.

[20] Este vorba despre brichete de buzunar cu piatră, cu gaz, nereîncărcabile și reîncărcabile. A se vedea Regulamentul (CE) nr. 1824/2001 al Consiliului din 12 septembrie 2001 de instituire a unui drept antidumping definitiv la importurile de brichete de buzunar cu piatră și gaz, nereîncărcabile, de buzunar, originare din Republica Populară Chineză și expediate sau originare din Taiwan (JO 2001, L 248, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 24, p. 160).

29. La 2 noiembrie 2006, autoritățile cehe au actualizat profilul de risc.

30. La 20 decembrie 2006, OLAF a deschis o investigație cu privire la importurile de brichete din Laos în perioada 2004-2006.

31. La 30 aprilie 2007, OLAF a transmis statelor membre o comunicare prin care le alerta cu privire la suspiciunea de fraudă și prin care solicita informații suplimentare.

32. Între 2 și 26 noiembrie 2007, o misiune a Uniunii a vizitat Laos și Thailanda pentru a ancheta pretinsa eludare a taxelor antidumping la brichetele importate din Laos în Uniunea Europeană în perioada 2004-2007 (denumită în continuare „misiunea”). Echipa misiunii Uniunii a fost alcătuită din funcționari ai OLAF și ai autorităților vamale din Republica Cehă, Germania și Regatul Unit, cele trei state membre considerate a fi vizate în principal de acest trafic.

33. În cadrul misiunii, la 15 noiembrie 2007, membrii misiunii și autoritățile din Laos au întocmit și au semnat documentul intitulat Agreed Joint Minutes (denumit în continuare „procesul-verbal comun”) [21]”. Acest proces-verbal descria contextul și concluziile misiunii și cuprindea o serie de documente anexate.

34. În special, procesul-verbal comun a făcut referire la investigația preliminară efectuată de autoritățile din Laos înainte de misiune, care a concluzionat că 96 din cele 110 loturi incluse în lista importurilor în Uniune erau reexporturi de brichete chinezești importate, în timp ce restul de 14 loturi constau în brichete originare din Laos. De asemenea, procesul-verbal cuprindea informații și documente suplimentare obținute de la autoritățile din Laos și în urma vizitei la sediul Baide din Laos. Totodată, acestea au indicat că s-a convenit ca autoritățile din Laos să efectueze o nouă anchetă cu privire la anumite transporturi suplimentare identificate în cursul misiunii și că echipa misiunii Uniunii va depune o nouă cerere la anumite autorități din Laos pentru a căuta declarații vamale referitoare la toate transporturile în cauză.

35. După întoarcerea echipei, OLAF a fost de acord, la începutul anului 2008, să comunice Republicii Cehe probele colectate în timpul misiunii. Cu toate acestea, OLAF a întârziat să comunice raportul său la care erau anexate probele.

36. La 6 mai 2008, Baide și-a încetat activitatea în Republica Cehă.

37. La 30 mai 2008, OLAF a adoptat un raport privind misiunea (denumit în continuare „raportul de misiune al OLAF”). Raportul respectiv conținea un rezumat al misiunii, rezultatele și recomandările OLAF și era însoțit de probele colectate în timpul misiunii.

38. În special, raportul misiunii OLAF sintetiza informațiile obținute în timpul misiunii și arăta că informațiile disponibile în Laos, împreună cu cele furnizate de statele membre, au permis OLAF să pregătească o pistă de audit completă pentru 67 de loturi de bunuri importate în Uniunea Europeană. Raportul menționat a concluzionat că Baide a importat brichete din China în Laos și le-a reexportat prin Thailanda în Uniune, eludând astfel taxele antidumping.

39. În recomandările OLAF din raportul menționat, în partea pertinentă, se menționează: „Se consideră că dovezile privind originea chineză stabilite în cursul misiunii sunt suficiente pentru ca statele membre să inițieze proceduri administrative de recuperare a taxelor.”

[21] Agreed Joint Minutes, Vientiane, 15 noiembrie 2007, „Community Mission of administrative co-operation for the Verification of origin of flint operated lighters exported from Lao P.D.R. to the European Community”, R.P.D. Laos., 6-16 noiembrie 2007.

40. La 9 iulie 2008, raportul de misiune al OLAF a fost notificat Republicii Cehe.

41. La 4 august 2008, Republica Cehă a primit o versiune în limba cehă a raportului de misiune al OLAF, ca răspuns la cererea sa.

42. La 11 august 2008, a avut loc o reuniune a autorităților cehe cu privire la măsurile care trebuiau luate. În aceeași zi, autoritățile cehe au efectuat o inspecție la sediul Baide din Praga și au descoperit că aceasta fusese radiată și părăsise țara la 6 mai 2008.

43. Începând cu luna septembrie 2008, autoritățile cehe au luat măsuri de ajustare și de recuperare, fără prea mare succes, a taxelor în 28 de cazuri în care, între 26 septembrie 2005 și 1 martie 2007, Baide importase și pusese pe piață brichete în Republica Cehă.

44. Între 22 septembrie 2008 și 18 februarie 2009, Republica Cehă a stabilit taxele datorate de Baide și a înscris în evidența contabilă B, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul nr. 1150/2000, sumele corespunzătoare creanțelor constatate, dar nerecuperate, pentru cazurile respective.

45. La 10 decembrie 2008, OLAF a adoptat un raport final privind investigația asupra importurilor de brichete din Laos în perioada 2004-2006 (denumit în continuare „raportul final al OLAF”). Aceasta a rezumat contextul și rezultatele misiunii și a prezentat evaluarea juridică și concluziile OLAF.

46. Între noiembrie 2013 și noiembrie 2014, Republica Cehă a prezentat Comisiei rapoarte pentru cele 28 de cazuri în care acest stat membru considera că trebuia să fie eliberat de obligația de a pune la dispoziția Comisiei aceste sume, în temeiul articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 pe motiv că recuperarea nu a fost posibilă.

47. După câteva schimburi de informații, la 20 ianuarie 2015, Comisia a trimis Republicii Cehe o scrisoare în care își expunea poziția conform căreia condițiile prevăzute la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 nu erau îndeplinite în cele 28 de cazuri. Comisia a solicitat acestui stat membru să crediteze contul său cu suma de 53 976 340 de coroane cehe (CZK) (aproximativ 2 112 708 euro).

48. La 17 martie 2015, Republica Cehă, după ce și-a exprimat rezervele, a efectuat plata a 75 % din această sumă (40 482 255 CZK, adică aproximativ 1 584 531 de euro) în contul Comisiei, după deducerea cheltuielilor de colectare reprezentând 25 % din această sumă [22].

C. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

49. La 16 martie 2020, Republica Cehă a introdus la Tribunal o acțiune întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză a Uniunii Europene, solicitând rambursarea acestei sume.

50. Regatul Belgiei și Republica Polonă au intervenit în susținerea concluziilor Republicii Cehe.

[22] Ulterior, la 22 decembrie 2016, Republica Cehă a plătit Comisiei suplimentar încă 5 % din această sumă, care corespundea reducerii cotei reținute pentru colectare de la 25 % la 20 %, ca urmare a modificării retroactive a legislației relevante a Uniunii. Ulterior, Republica Cehă și-a retras cererea de rambursare a acestei sume suplimentare, astfel încât nu este în discuție în prezenta procedură. A se vedea punctele 15 și 29 din hotărârea atacată.

51. Prin hotărârea atacată, Tribunalul a admis acțiunea Republicii Cehe în ceea ce privește o parte din această sumă.

52. Mai întâi, Tribunalul a considerat că Republica Cehă putea invoca articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 pentru a fi eliberată de obligația de a pune la dispoziția Comisiei sumele în cauză, indiferent dacă acest stat membru nu a efectuat în timp util o înregistrare în evidența contabilă B în termenele prevăzute la articolul 6 alineatul (3) litera (b) din acest regulament. Tribunalul a considerat, de asemenea, că Republica Cehă efectuase înscrierea în timp util, din moment ce aceste termene trebuiau calculate de la data la care drepturile au fost efectiv constatate, iar nu de la data la care ar fi trebuit să fie constatate (punctele 85-93 din hotărârea atacată).

53. În al doilea rând, Tribunalul a constatat că Republica Cehă nu putea stabili taxele vamale datorate de Baide decât în urma primirii raportului de misiune al OLAF și că acest stat membru nu era obligat să facă acest lucru la întoarcerea echipei din misiune. Tribunalul a apreciat că Republica Cehă era îndreptățită să aștepte acest raport, iar nu să solicite probele colectate în cursul misiunii înainte de raport, din moment ce OLAF acceptase să comunice respectivele probe la începutul anului 2008, dar a întârziat, iar OLAF se afla în poziția cea mai potrivită pentru a analiza și a verifica astfel de probe (punctele 94-126 din hotărârea atacată).

54. În al treilea rând, Tribunalul a statuat că încetarea activității Baide în Republica Cehă constituia un motiv neimputabil acestui stat membru în temeiul articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000, care a eliberat acest stat de obligația de a pune la dispoziție sumele în litigiu, întrucât niciun activ nu mai putea fi confiscat pe teritoriul său (punctele 127-137 din hotărârea atacată).

55. În al patrulea rând, Tribunalul a considerat totuși că Republica Cehă era obligată, în temeiul dreptului Uniunii, să constituie o garanție pentru taxele antidumping datorate de Baide începând cu 22 martie 2006, data adoptării profilului de risc. Pe această bază, Tribunalul a constatat existența unei îmbogățiri fără justă cauză a Uniunii Europene în ceea ce privește 12 dintre cele 28 de cazuri de importuri efectuate înainte de această dată, dar nu și pentru cele 16 cazuri efectuate ulterior (punctele 145-196 din hotărârea atacată).

D. Procedura în fața Curții de Justiție

56. Prin recursul introdus la 22 iulie 2022, Comisia solicită Curții anularea primului punct din dispozitivul hotărârii atacate, respingerea cauzei și obligarea Republicii Cehe la plata cheltuielilor de judecată sau, în subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal pentru ca acesta să se pronunțe cu privire la motivele care nu au fost încă examinate, cererea privind cheltuielile de judecată urmând a fi soluționată odată cu fondul.

57. În memoriul în răspuns depus la 8 noiembrie 2022, Republica Cehă solicită Curții să respingă recursul ca inadmisibil sau, în subsidiar, ca nefondat și să oblige Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

58. Totodată, Comisia și Republica Cehă au depus memorii în replică și duplică la 13 martie 2023 și, respectiv, la 21 aprilie 2023.

59. Regatul Belgiei și Republica Polonă solicită Curții să respingă recursul și să oblige Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

60. Prin Decizia din 13 februarie 2023, președintele Curții a admis intervenția Regatului Țărilor de Jos în susținerea concluziilor Republicii Cehe.

61. La 10 ianuarie 2024 a avut loc o ședință în cursul căreia Comisia, Republica Cehă, precum și guvernele belgian, neerlandez și polonez au prezentat observații orale.

III. Analiză

62. Acțiunea întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză a Uniunii Europene a fost încadrată de Curte în regimul răspunderii extracontractuale a Uniunii [23].

63. Pentru a obține câștig de cauză în cadrul unei astfel de acțiuni, Republica Cehă, în calitate de reclamantă, trebuie să probeze o îmbogățire fără bază legală valabilă a Uniunii Europene, precum și o sărăcire a sa, în calitate de reclamantă, care este legată de această îmbogățire [24].

64. Nu se contestă în prezenta procedură că Uniunea Europeană este îmbogățită prin sărăcirea corelativă a Republicii Cehe, întrucât acest stat membru a plătit suma de resurse proprii ale Uniunii aflată în litigiu, chiar dacă nu era de acord cu Comisia în ceea ce privește obligația sa de a face acest lucru. Esența litigiului în speță este mai degrabă dacă exista un temei juridic valabil pentru o astfel de plată.

65. Dacă Republica Cehă poate invoca cu succes articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000, atunci nu ar exista un temei juridic valabil care să impună plata. Uniunea Europeană ar fi astfel îmbogățită fără justă cauză și ar trebui să restituie suma în discuție.

66. Tribunalul a concluzionat că Republica Cehă se putea prevala de articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 pentru a solicita rambursarea unei părți din suma transferată către bugetul Uniunii.

67. În recurs, Comisia susține că Republica Cehă a constatat și a înscris sumele cu întârziere, astfel încât nu putea invoca articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000. Prin urmare, acest stat membru nu a fost eliberat de obligația de a pune la dispoziția Comisiei toate sumele în litigiu și nicio sumă nu ar trebui rambursată.

68. Comisia invocă două motive de recurs. Primul motiv se întemeiază pe interpretarea eronată de către Tribunal a articolului 6 alineatul (3) și a articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000. Al doilea motiv se întemeiază pe interpretarea eronată de către această instanță a articolului 2 alineatul (1) și a articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 coroborat cu articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal și cu articolul 325 TFUE.

[23] Pentru prima dată, în Hotărârea din 16 decembrie 2008, Masdar (UK)/Comisia (C-47/07 P, EU:C:2008:726, punctele 44-50), Curtea a recunoscut existența unei acțiuni pentru îmbogățirea fără justă cauză a Uniunii pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă. În Hotărârea din 9 iulie 2020, Republica Cehă/Comisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530, în special punctele 81-84), Curtea a considerat că o astfel de acțiune poate fi utilizată într-o situație precum cea din speță. A se vedea Bačić Selanec, N., „A (more) complete system of remedies: Effective judicial protection of EU Member States in Czech Republic v. Commission”, în *Common Market Law Review*, vol. 49, nr. 1, 2022, p. 171. A se vedea de asemenea, în general, Nowak, J., „On the incompleteness of the system of remedies established by the EU Treaties and how to proceed”, în *EU Law Live Weekend Edition*, nr. 21, 2020.

[24] Hotărârea din 9 iulie 2020, Republica Cehă/Comisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530, punctele 82 și 83).

69. În esență, primul motiv contestă constatarea Tribunalului potrivit căreia un stat membru se poate prevala de articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 chiar dacă a efectuat cu întârziere înregistrarea în evidența contabilă B în temeiul articolului 6 alineatul (3) litera (b). Cel de al doilea motiv contestă constatarea acestei instanțe potrivit căreia Republica Cehă a făcut înscrierea în timp util, deoarece era justificat să aștepte raportul de misiune al OLAF.

70. Republica Cehă, susținută de guvernele belgian, neerlandez și polonez, susține că recursul formulat de Comisie ar trebui respins ca inadmisibil și, în orice caz, ca nefondat.

71. Vom explica mai întâi (A) de ce considerăm că argumentele invocate de Republica Cehă cu privire la admisibilitatea recursului trebuie respinse. În continuare, vom demonstra de ce considerăm că (B) primul și (C) al doilea motiv de recurs sunt întemeiate.

A. Cu privire la admisibilitate

72. Republica Cehă susține că ambele motive de recurs sunt inadmisibile întrucât nu respectă cerințele procedurale, astfel cum au fost interpretate în jurisprudența Curții referitoare la claritatea și precizia recursului și la punctele contestate din hotărârea atacată[25]. Acest stat membru susține, de asemenea, că anumite argumente ale Comisiei sunt noi și nu au fost examinate în cadrul procedurii în fața Tribunalului[26]. În special, astfel cum a subliniat Republica Cehă în ședință, Comisia și-a modificat poziția și a prezentat noi argumente întemeiate pe procesul-verbal comun, pe care nu le-a prezentat în fața Tribunalului.

73. În opinia noastră, argumentele Republicii Cehe trebuie respinse.

74. În primul rând, contrar celor susținute de acest stat membru, cele două motive de recurs indică în mod precis punctele criticate din hotărârea atacată și expun motivele pentru care aceste puncte sunt, potrivit Comisiei, afectate de o eroare de drept, permițând Curții să își exercite controlul de legalitate.

75. În al doilea rând, contrar celor susținute de Republica Cehă, Comisia nu a invocat motive noi în recurs. În această privință, reiese din cuprinsul punctelor 94, 95 și 104 din hotărârea atacată, precum și din înscrisurile Comisiei și ale Republicii Cehe depuse în cadrul procedurii în fața Tribunalului[27] că Comisia s-a întemeiat pe procesul-verbal comun pentru a susține în fața Tribunalului că Republica Cehă dispunea de informații suficiente pentru a stabili datoria vamală cel târziu la întoarcerea misiunii. În măsura în care, prin argumentația sa în stadiul recursului, Comisia urmărește să demonstreze că Tribunalul a considerat în mod eronat că Republica Cehă putea amâna stabilirea sumelor de plată până la transmiterea raportului de misiune al OLAF, este vorba despre dezvoltarea unui motiv invocat în fața Tribunalului, iar nu a unui motiv nou invocat pentru prima dată în cadrul recursului.

[25] A se vedea în această privință, de exemplu, Hotărârea din 20 septembrie 2016, Ledra Advertising și alții/Comisia și BCE (C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, punctul 35), și Hotărârea din 8 noiembrie 2022, Fiat Chrysler Finance Europe/Comisia (C-885/19 P și C-898/19 P, EU:C:2022:859, punctul 52).

[26] Pentru jurisprudența care confirmă că Curtea nu poate examina motive noi în stadiul recursului, a se vedea de exemplu Hotărârea din 30 ianuarie 2019, Belgia/Comisia (C-587/17 P, EU:C:2019:75, punctele 39 și 40), și Hotărârea din 9 decembrie 2020, Groupe Canal+/Comisia (C-132/19 P, EU:C:2020:1007, punctul 28).

[27] Facem trimitere, în această privință, la memoriul în apărare al Comisiei (punctele 70-72), la replica Republicii Cehe (punctele 50 și 52), la duplica Comisiei (punctele 36, 37, 40 și 44), la observațiile Comisiei cu privire la memoriul în intervenție al Belgiei, la observațiile Comisiei cu privire la memoriul în intervenție al Poloniei (punctele 7, 10 și 16) și la observațiile Republicii Cehe cu privire la memoriul în intervenție al Belgiei (punctul 18).

76. În consecință, considerăm că recursul este admisibil.

B. Cu privire la primul motiv de recurs

77. Prin intermediul primului motiv de recurs, Comisia critică faptul că, la punctele 85-93 din hotărârea atacată, Tribunalul a interpretat în mod eronat articolul 6 alineatul (3) și articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000.

78. Argumentul principal al Comisiei este că Tribunalul a considerat în mod eronat că un stat membru poate invoca articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 chiar dacă a înregistrat cu întârziere drepturile în evidența contabilă B în conformitate cu articolul 6 alineatul (3).

79. Republica Cehă, susținută de guvernele belgian, neerlandez și polonez, arată că interpretarea Comisiei cu privire la relația dintre articolul 6 alineatul (3) litera (b) și articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 nu este confirmată de formularea și de obiectivele acestor dispoziții. În opinia acestor state membre, o înscriere cu întârziere în evidența contabilă B nu poate avea în mod automat ca efect excluderea unui stat membru de la invocarea articolului 17 alineatul (2). Acest lucru ar fi contrar intenției legiuitorului Uniunii care stă la baza acestei dispoziții.

80. În opinia noastră, interpretarea relației dintre articolul 6 alineatul (3) litera (b) și articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 depinde de determinarea momentului în care se consideră că înscrierea unui drept este efectuată cu întârziere. În cazul în care înscrierea este efectuată cu întârziere din motive imputabile unui stat membru, nu există niciun motiv pentru a permite statului membru respectiv să invoce articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000. În temeiul acestei din urmă dispoziții, un stat membru nu poate fi eliberat de obligația de a credita bugetul Uniunii decât dacă recuperarea creanței se dovedește nerecuperabilă din motive neimputabile acestui stat membru [28].

81. Vom analiza mai întâi problema momentului la care trebuie să se considere că un stat membru a înregistrat cu întârziere un drept și, prin urmare, a încălcat articolul 6 alineatul (3) Regulamentul nr. 1150/2000. În continuare, vom analiza raportul dintre articolul 6 alineatul (3) și articolul 17 alineatul (2) din acest regulament și vom examina dacă o efectuare cu întârziere a unei înregistrări se opune invocării de către un stat membru a articolului 17 alineatul (2) în vederea eliberării de obligațiile sale.

1. Când sunt înscrise cu întârziere drepturile de către un stat membru?

82. Potrivit Comisiei, înscrierea este întârziată dacă a fost efectuată după termenul calculat din momentul în care statul membru ar fi trebuit să constate dreptul. În schimb, potrivit Republicii Cehe și statelor membre intervenient, termenul de înscriere nu poate începe să curgă decât din momentul în care statul membru *a constatat efectiv* dreptul.

[28] Acest punct de vedere este susținut de o jurisprudență conform căreia nu își îndeplinește obligațiile în temeiul dreptului Uniunii statul membru care nu constată resursele proprii ale Uniunii Europene și nu pune sumele corespunzătoare la dispoziția Comisiei, fără ca vreuna dintre condițiile prevăzute de dispozițiile menționate mai sus să fie îndeplinite. A se vedea de exemplu Hotărârea din 15 noiembrie 2005, Comisia/Danemarca (C-392/02, EU:C:2005:683, punctul 68), și Hotărârea din 9 iulie 2020, Republica Cehă/Comisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530, punctul 67).

83. În primul rând, reiese cu claritate din textul Regulamentului nr. 1150/2000 și din jurisprudența Curții că constatarea și înscrierea taxelor sunt strâns legate [29].

84. Rezultă din modul de redactare a articolului 6 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul nr. 1150/2000 că drepturile trebuie înregistrate în contul corespunzător cel târziu în prima zi lucrătoare după data de 19 a celei de a doua *luni care urmează celei în care a fost constatat dreptul respectiv*. Așadar, termenul de înscriere începe să curgă din momentul în care se constată dreptul.

85. În cazul în care, în cursul acestei perioade, statul membru colectează taxele sau obține o garanție pentru acestea, aceste drepturi sunt înscrise în evidența contabilă A. În cazul în care, în schimb, statul membru nu reușește să recupereze creanța sau dacă aceasta este contestată, aceste drepturi sunt înscrise în evidența contabilă B. De la data înregistrării dreptului în evidența contabilă B, statul membru are, în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000, obligația de a lua toate măsurile necesare pentru a încerca să recupereze creanța și pentru a pune la dispoziția Comisiei suma respectivă.

86. *Termenul de înscriere* a drepturilor fie în evidența contabilă A, fie în evidența contabilă B este același și începe să curgă *din* luna *în care a fost constatat dreptul*. Prin urmare, acest termen depinde de articolul 2 din Regulamentul nr. 1150/2000, care stabilește data la care trebuie constatate drepturile.

87. Reamintim că articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 prevede că dreptul asupra resurselor proprii se constată „de îndată ce sunt îndeplinite condițiile prevăzute de regulamentul vamal privind înregistrarea sumei cuvenite și notificarea debitorului”. La rândul său, articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal, în versiunea aplicabilă la momentul respectiv, prevedea că taxele vamale trebuie „calculate de către autoritățile vamale *de îndată ce acestea dispun de datele necesare*” [30].

88. Potrivit jurisprudenței, dreptul se constată, așadar, din momentul în care autoritățile vamale ale statului membru *sunt în măsură*, pe de o parte, *să calculeze valoarea* taxelor care rezultă dintr-o creanță vamală și, pe de altă parte, *să stabilească debitorul* [31].

89. Rezultă din cele de mai sus că un stat membru a înregistrat cu întârziere un drept în evidența contabilă relevantă (A sau B) și, prin urmare, încalcă articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1150/2000 în cazul în care a constatat cu întârziere acest drept. Statul membru se află în întârziere în ceea ce privește constatarea dreptului în cazul în care a avut suficiente informații (pentru a calcula suma și a identifica debitorul), dar nu a constatat dreptul.

90. Prin urmare, formularea și structura Regulamentului nr. 1150/2000 sugerează că interpretarea corectă este cea propusă de Comisie, și anume că un stat membru este în întârziere cu înregistrarea drepturilor dacă nu a respectat termenul calculat din momentul în care ar fi trebuit să constate aceste drepturi, iar nu din momentul în care le-a constatat efectiv.

[29] Conform jurisprudenței, există o „legătură inseparabilă” între obligația de a constata resursele proprii ale Uniunii, obligația de a le credita în contul Comisiei în termenul prevăzut și obligația de a plăti dobânzi în caz de întârziere. A se vedea de exemplu Hotărârea din 21 septembrie 1989, Comisia/Grecia (68/88, EU:C:1989:339, punctul 17), și Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 399).

[30] Sublinierea noastră. A se vedea punctul 16 din prezentele concluzii și nota de subsol care le însoțește.

[31] A se vedea de exemplu Hotărârea din 15 noiembrie 2005, Comisia/Danemarca (C-392/02, EU:C:2005:683, punctele 58-61 și 68), și Hotărârea din 1 iulie 2010, Comisia/Germania (C-442/08, EU:C:2010:390, punctul 76).

91. Guvernul polonez susține că o astfel de abordare permite luarea unor decizii arbitrare. Potrivit acestui stat membru, o dată ipotetică la care autoritățile naționale ar fi trebuit să constate datoria vamală ar fi imposibil de respectat în practică.

92. Nu împărtășim opinia guvernului polonez potrivit căreia este arbitrară decizia cu privire la momentul la care statul membru ar fi trebuit să constate dreptul. Aceasta se întemeiază pe constatarea că autoritățile statului membru dispuneau de suficiente informații (cu privire la sumă și la debitor) în momentul în care se presupune că statul membru ar fi trebuit să constate dreptul. În cazul în care nu a dispus sau nu ar fi putut dispune de informații suficiente, statul membru nu este obligat să constate dreptul, deoarece obligația ia naștere numai după ce statul membru dispune de informații suficiente.

93. Cu toate acestea, dacă se poate demonstra că un stat membru a avut sau ar fi putut să aibă, dacă ar fi acționat proactiv, toate informațiile necesare, dar nu a acționat, constatarea și, prin urmare, înscrierea s-au efectuat cu întârziere. În cazul în care statul membru a rămas pasiv în ceea ce privește dobândirea informațiilor necesare, acesta nu poate pretinde că nu a putut constata mai devreme dreptul.

94. O asemenea interpretare este conformă cu necesitatea de a interpreta strict obligațiile statelor membre referitoare la constatarea și la înscrierea drepturilor Uniunii asupra resurselor proprii, ca urmare a vulnerabilității sistemului de resurse proprii al Uniunii, care depinde în întregime de cooperarea activă a statelor membre [32].

95. Interpretarea conform căreia termenul impus unui stat membru pentru a înscrie drepturile la resurse proprii trebuie calculat din momentul în care drepturile ar fi trebuit să fie constatate, iar nu din momentul în care au fost constatate efectiv este, de asemenea, de mult timp susținută de jurisprudență [33]. În această privință, Curtea a statuat că, chiar dacă o eroare săvârșită de autoritățile vamale ale unui stat membru are drept consecință faptul că debitorul nu este obligat să plătească taxele vamale în cauză, acest fapt nu afectează obligația acestui stat membru de a plăti taxele *care ar fi trebuit să fie constatate* în contextul obligației de a pune la dispoziție resursele proprii ale Uniunii [34]. În plus, Curtea a constatat recent, în Hotărârea Comisia/Regatul Unit [35], că Regatul Unit nu a înregistrat toate taxele vamale datorate și, în consecință, nu a constatat și nu a pus la dispoziția Comisiei toate resursele proprii aferente acestor importuri în momentul în care acestea *ar fi trebuit să fie constatate* și puse la dispoziție [36].

[32] A se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Geelhoed prezentate în cauza Comisia/Danemarca (C-392/02, EU:C:2005:142, punctul 58). A se vedea de asemenea Concluziile avocatului general Darmon prezentate în cauza Comisia/Italia (54/87, nepublicată, EU:C:1988:537, punctul 4) și Concluziile avocatului general Ruiz-Jarabo Colomer prezentate în cauza Comisia/Finlanda (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 și C-239/06, EU:C:2009:67, punctul 94).

[33] A se vedea de exemplu Hotărârea din 10 ianuarie 1980, *Comisia/Italia* (267/78, EU:C:1980:6, punctul 15). Pentru o prezentare generală a jurisprudenței în materie, a se vedea Concluziile avocatului general Geelhoed prezentate în cauza Comisia/Danemarca (C-392/02, EU:C:2005:142, în special punctele 53-59).

[34] A se vedea de exemplu Hotărârea din 15 noiembrie 2005, Comisia/Danemarca (C-392/02, EU:C:2005:683, punctul 63), Hotărârea din 19 martie 2009, Comisia/Italia (C-275/07, EU:C:2009:169, punctul 100), Hotărârea din 17 martie 2011, Comisia/Portugalia (C-23/10, nepublicată, EU:C:2011:160, punctul 60), precum și Hotărârea din 3 aprilie 2014, Comisia/Regatul Unit (C-60/13, nepublicată, EU:C:2014:219, punctul 45).

[35] A se vedea Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 347).

[36] Avocatul general Geelhoed a arătat de asemenea în Concluziile prezentate în cauza Danemarca/Comisia (C-392/02, EU:C:2005:142, punctul 56) că stabilirea datei de la care drepturile au fost constatate efectiv în locul celei în care ar fi trebuit să fie constatate ar fi incompatibilă cu sistemul resurselor proprii ale Uniunii.

96. Prin urmare, în ceea ce privește întrebarea când un stat membru a înscris cu întârziere drepturi, propunem Curții să accepte interpretarea invocată de Comisie potrivit căreia termenul pentru înregistrarea dreptului începe să curgă din momentul în care statul membru ar fi trebuit să constate dreptul, iar nu din momentul în care l-a constatat efectiv.

2. Poate un stat membru să invoce articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 în cazul în care a înscris dreptul cu întârziere?

97. Pentru a-și susține argumentul potrivit căruia un stat membru nu poate să invoce articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 în cazul în care a constatat și a înscris cu întârziere dreptul, Comisia se întemeiază pe hotărârea Comisia/Italia [37]. Comisia consideră că rezultă din această hotărâre că articolul 17 alineatul (2) se aplică numai în cazul în care întreaga procedură vamală s-a desfășurat în conformitate cu dreptul Uniunii și, astfel, au fost respectate termenele de stabilire a taxelor vamale și de înscriere a acestora în evidența contabilă B.

98. Republica Cehă, susținută de guvernele belgian, neerlandez și polonez, arată că Hotărârea Comisia/Italia, citată anterior, nu este aplicabilă în speță, întrucât a avut la bază împrejurări diferite.

99. Înclinăm să fim de acord aceste state membre că concluzia susținută de Comisie nu decurge în mod direct din Hotărârea Comisia/Italia, citată anterior.

100. Această hotărâre a intervenit într-o situație în care autoritățile vamale italiene au acordat autorizații cu încălcarea normelor vamale ale Uniunii, ceea ce a dus la deturnarea unor resurse proprii în valoare de peste 22 de milioane de euro. Italia a înscris această sumă în evidența contabilă B în temeiul articolului 6 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul nr. 1150/2000 și a încercat ulterior să se prevaleze de articolul 17 alineatul (2) din acest regulament, pe motiv că încălcarea nu îi era imputabilă [38].

101. Curtea a statuat că Italia nu și-a îndeplinit obligațiile prin faptul că nu a pus la dispoziția Comisiei sumele în litigiu. În special, la punctul 65 din Hotărârea Comisia/Italia, citată anterior, Curtea a statuat că, pentru ca un stat membru să fie eliberat de obligația de a pune la dispoziție drepturile constatate, trebuie nu doar să fie îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000, ci și ca aceste drepturi să fi fost înscrise în mod corespunzător în evidența contabilă B. Astfel cum a explicat Curtea la punctul 68 din hotărârea menționată, înscrierea în evidența contabilă B reflectă o situație excepțională. În aceste condiții, Curtea a considerat, la punctul 69 din această hotărâre, că, „pentru a putea beneficia de o asemenea situație excepțională, este necesar ca înregistrarea drepturilor constatate în evidența contabilă B să fi fost efectuată de statele membre *cu respectarea dreptului Uniunii*” [39].

102. Pe această bază, Curtea a constatat că, dacă autoritățile naționale ar fi acționat cu respectarea dreptului Uniunii, drepturile ar fi fost constatate și înscrise în evidența contabilă A. Prin urmare, Italia nu a putut pretinde că erau îndeplinite condițiile care reglementează înregistrarea în evidența contabilă B, întrucât nu a constatat taxele, Italia creând ea însăși condițiile de aplicare a

[37] Hotărârea din 8 iulie 2010 (C-334/08, EU:C:2010:414, denumită în continuare „Hotărârea Comisia/Italia”).

[38] A se vedea Hotărârea Comisia/Italia, punctele 13-19.

[39] Sublinierea noastră.

articolului 6 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul nr. 1150/2000. Întrucât autoritățile italiene au înregistrat în mod nelegal drepturile corespunzătoare resurselor proprii în evidența contabilă B, dispozițiile articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 nu îi sunt aplicabile [40].

103. Așadar, în opinia noastră, cauza Comisia/Italia privea o situație în care articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 a fost considerat neaplicabil deoarece drepturile au fost înscrise în mod eronat în evidența contabilă B, deși ar fi trebuit să fie înscrise în evidența contabilă A, iar nu pentru că drepturile au fost înregistrate cu întârziere în evidența contabilă B [41].

104. În speță, nu este cert că, în cazul în care Republica Cehă ar fi constatat drepturile mai devreme, aceasta ar fi putut să le înscrie în evidența contabilă A. Este destul de probabil că ar fi trebuit să înscrie drepturile tot în evidența contabilă B. Cu toate acestea, ceea ce face ca înscrierea sa în evidența contabilă B să fie întârziată este faptul că acest stat membru a rămas pasiv în momentul în care a fost posibil să obțină informațiile necesare pentru constatarea drepturilor.

105. În Hotărârea Comisia/Italia, Curtea nu a analizat în mod specific dacă sintagma „în conformitate cu dreptul Uniunii” de la punctul 69 din hotărârea respectivă se referea la situația în care dreptul este înscris corect în evidența contabilă B, dar înscrierea în sine ar fi putut să fie efectuată mai devreme. Prin urmare, această hotărâre nu permite, prin ea însăși, să se concluzioneze că o înregistrare efectuată cu întârziere se opune în mod automat invocării articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 de către un stat membru.

106. Cu toate acestea, cele statuate în Hotărârea Comisia/Italia sugerează că este corectă o interpretare a raportului dintre articolul 6 alineatul (3) și articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 potrivit căreia un stat membru nu poate invoca articolul 17 alineatul (2) dacă a întârziat să constate și să înscrie dreptul.

107. Republica Cehă susține că o astfel de interpretare a articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 ar fi contrară voinței legiuitorului Uniunii de a elibera de obligații un stat membru atunci când acesta nu se află la originea imposibilității de a recupera drepturile și nu a putut preveni imposibilitatea.

108. Din punctul nostru de vedere, intenția care stă la baza articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 se întemeiază pe faptul că taxele vamale reprezintă o sursă directă a bugetului Uniunii, plătibilă de către importatori, iar nu de către statele membre. Acestea din urmă sunt doar intermediari în colectarea acestor venituri. Prin urmare, în cazul în care imposibilitatea de a colecta creanța este imputabilă importatorului, iar nu statului membru în care se face importul, bugetul Uniunii ar trebui să accepte pierderea.

109. În schimb, articolul 17 alineatul (2) nu se referă la o situație în care imposibilitatea de a colecta creanța *este* imputabilă statului membru, inclusiv din cauza lipsei de inițiativă a acestuia în vederea stabilirii și a colectării creanței la timp.

[40] A se vedea Hotărârea Comisia/Italia, punctele 70-73). A se vedea de asemenea Concluziile avocatului general Kokott prezentate în cauza Comisia/Italia (C-334/08, EU:C:2010:187, punctele 68-78, în special punctul 76) („Evidența contabilă B este exclusă în cazul în care statul membru însuși este cel care a creat condițiile de înscriere în evidența contabilă B. Acest lucru reflectă conceptul juridic conform căruia o persoană nu poate beneficia de pe urma propriei sale abateri”).

[41] A se vedea de asemenea, în această privință, Hotărârea din 3 aprilie 2014, Comisia/Regatul Unit (C-60/13, nepublicată, EU:C:2014:219, în special punctele 51-54), în care Curtea face trimitere la punctele 61 și 65 din Hotărârea Comisia/Italia pentru a constata că Regatul Unit nu se putea prevala de excepția prevăzută la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 într-o situație în care acesta nu a înscris deloc drepturile în evidența contabilă B.

110. Astfel cum am explicat deja, constatarea și înregistrarea cu întârziere în evidența contabilă sunt imputabile statului membru. Constatarea cu întârziere înseamnă tocmai că un stat membru nu a stabilit dreptul chiar dacă ar fi putut să o facă. Dacă a rămas pasiv în ceea ce privește obținerea informațiilor necesare, statul membru nu poate pretinde că nu ar fi putut stabili mai devreme dreptul.

111. Așadar, o interpretare potrivit căreia un stat membru nu se poate prevala de articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 în cazul în care a constatat și a înscris cu întârziere dreptul nu este contrară intenției legiuitorului Uniunii, așa cum înțelege Republica Cehă.

112. Astfel cum a statuat Curtea, eliberarea de obligații prevăzută la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 este prin natura sa excepțională, iar un stat membru se poate prevala de aceasta doar pentru un motiv care nu îi poate fi imputat [42]. O astfel de interpretare strictă a articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 se justifică prin necesitatea de a stimula statele membre să constate și să colecteze în mod proactiv resursele proprii ale Uniunii, având în vedere că aceste venituri depind în întregime de comportamentul cooperant al statelor membre (a se vedea de asemenea punctul 94 din prezentele concluzii).

113. În plus, Comisia susține că, dacă un stat membru ar fi îndreptățit să se bazeze pe articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 chiar și în cazul în care omisiunea de a constata drepturile îi este imputabilă, această îndreptățire ar avea consecințe dăunătoare pentru interesele financiare ale Uniunii Europene.

114. Republica Cehă și statele membre intervenient susțin că astfel de consecințe prejudiciabile nu sunt susceptibile de a se produce. Dacă nerecuperarea datoriei vamale rezultă în urma constatării cu întârziere a taxelor vamale imputabilă autorităților naționale, atunci condițiile prevăzute la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 nu sunt îndeplinite. Astfel, bugetul Uniunii nu ar suferi nicio pierdere.

115. Acest argument, avansat de aceste state membre, conduce la concluzia că nu are nicio importanță dacă un stat membru poate sau nu poate invoca articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 în cazul în care a întârziat constatarea și înscrierea drepturilor întrucât, într-o astfel de situație, statul membru nu ar putea fi eliberat de obligația de a pune la dispoziția Comisiei suma în cauză. Prin urmare, se pune întrebarea de ce i s-ar permite unui stat membru care a stabilit dreptul mai târziu decât ar fi trebuit să invoce articolul 17 alineatul (2) în vreo situație, odată ce se cunoaște deja că nu sunt îndeplinite condițiile impuse de această dispoziție.

116. În opinia noastră, dacă ar fi acceptată o interpretare potrivit căreia un stat membru poate invoca articolul 17 alineatul (2) chiar dacă a întârziat constatarea și/sau înscrierea drepturilor, acest fapt ar putea afecta eficiența sistemului de resurse proprii al Uniunii, deoarece ar permite excepții de la obligația statelor membre de a constata și de a înscrie drepturile la timp.

[42] A se vedea Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 381).

117. Ca argument suplimentar împotriva interpretării propuse de Comisie, guvernele belgian și neerlandez subliniază că modificările ulterioare ale legislației Uniunii în temeiul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 609/2014, care a succedat articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000[43], susțin poziția potrivit căreia o înregistrare efectuată cu întârziere nu poate împiedica în mod automat un stat membru să invoce această eliberare de obligație.

118. Nici acest argument nu ne convinge.

119. Articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 609/2014 a introdus o situație suplimentară în care un stat membru poate fi scutit de obligațiile sale în materie de resurse proprii. Acesta prevede în partea relevantă:

„Statele membre sunt, de asemenea, scutite de obligația de a pune la dispoziția Comisiei sumele corespunzătoare *drepturilor constatate în temeiul articolului 2*, în cazul în care dovedesc că o eroare comisă de statul membru *după constatarea drepturilor respective*, cum ar fi erorile care conduc la o înregistrare tardivă în evidența contabilă separată, nu a avut nicio influență asupra imposibilității recuperării sumei corespunzătoare drepturilor constatate în temeiul articolului 2”[44].

120. Astfel cum reiese din modul său de redactare, această dispoziție vizează erori administrative săvârșite după stabilirea corectă a drepturilor. Prin urmare, această dispoziție pare să se refere la o situație diferită de cea din speță, în care este vorba despre constatarea la timp a drepturilor.

121. În consecință, acest argument nu infirmă concluzia potrivit căreia un stat membru care a întârziat în constatarea și înscrierea drepturilor nu se poate prevala de articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000.

122. Prin urmare, pe baza considerațiilor de mai sus, apreciem că primul motiv de recurs este fondat.

C. Cu privire la al doilea motiv de recurs

123. Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, Comisia reproșează că, la punctele 94-126 din hotărârea atacată, Tribunalul a interpretat în mod eronat articolul 2 alineatul (1) și articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 coroborat cu articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal și articolul 325 TFUE, considerând că Republica Cehă avea dreptul de a aștepta raportul de misiune al OLAF înainte de a lua măsuri pentru constatarea și înscrierea drepturilor în cauză.

124. Potrivit Comisiei, elementele de probă anexate la procesul-verbal comun erau suficiente pentru a permite Republicii Cehe să stabilească datoria vamală cel târziu la întoarcerea din misiune. Întrucât nu a solicitat OLAF elementele de probă cel târziu la întoarcerea din misiune, creanța vamală a fost constatată cu întârziere, iar sumele corespunzătoare acesteia au fost înscrise cu întârziere în evidența contabilă B.

125. Republica Cehă, susținută de guvernele belgian, neerlandez și polonez, arată că se putea aștepta în mod legitim ca OLAF să își respecte angajamentele, în conformitate cu principiul cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE, și nu i se poate reproșa întârzierea

[43] A se vedea nota de subsol 15 din prezentele concluzii.

[44] Sublinierea noastră.

OLAF. Potrivit acestui stat membru, OLAF știa că Republica Cehă aștepta evaluarea și transmiterea din partea sa a elementelor de probă colectate în cursul misiunii. Astfel, Republicii Cehe nu i se poate reproșa că nu a solicitat aceste probe mai devreme.

126. În opinia noastră, Tribunalul a săvârșit o eroare de interpretare a dreptului aplicabil atunci când a considerat că, în împrejurările speței, Republica Cehă putea aștepta raportul de misiune al OLAF pentru a constata drepturile Uniunii asupra resurselor proprii.

127. După cum a indicat Comisia, articolul 2 alineatul (1) și articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 coroborate cu articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal *impun statelor membre* să ia în cel mai scurt timp toate măsurile necesare pentru a constata drepturile Uniunii Europene asupra resurselor proprii.

128. Potrivit articolului 325 alineatul (1) TFUE, pe care se întemeiază și Comisia, revine statelor membre sarcina de a adopta măsurile necesare pentru a garanta colectarea efectivă și completă a taxelor și, prin urmare, a sumelor corespunzătoare reprezentând resurse proprii [45].

129. Din aceste dispoziții rezultă că obligația de constatare a drepturilor revine statelor membre.

130. Jurisprudența Curții confirmă o astfel de poziție. Astfel, Curtea a statuat că, „în stadiul actual al dreptului Uniunii, gestionarea sistemului resurselor proprii ale Uniunii Europene este încredințată statelor membre și ține de responsabilitatea exclusivă a acestora din urmă” [46].

131. Este adevărat că principiul cooperării loiale obligă statele membre și OLAF să coopereze între ele [47].

132. Cu toate acestea, faptul că, în conformitate cu legislația relevantă a Uniunii [48], OLAF trebuie să informeze statele membre (și Parlamentul European) și să întocmească rapoarte și că aceste rapoarte constituie dovezi admisibile în statele membre nu modifică responsabilitățile care revin statelor membre în sistemul de resurse proprii ale Uniunii.

133. Astfel, faptul că OLAF nu a transmis Republicii Cehe informațiile necesare, astfel cum a promis, nu poate scuza faptul că acest stat membru nu a acționat proactiv și nu a solicitat aceste informații de la OLAF.

[45] A se vedea de exemplu Hotărârea din 5 iunie 2018, Comisia/Kolev și alții (C-612/15, EU:C:2018:392, punctele 51 și 52), precum și Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167, punctele 346 și 359).

[46] Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 345). Sublinierea noastră.

[47] Potrivit jurisprudenței, articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000 este o expresie specifică a principiului cooperării loiale consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE. A se vedea Hotărârea din 5 octombrie 2006, Comisia/Germania (C-105/02, EU:C:2006:637, punctul 87), și Hotărârea din 5 octombrie 2006, Comisia/Belgia (C-377/03, EU:C:2006:638, punctul 93). Același lucru este valabil și pentru articolul 325 alineatul (3) TFUE, care prevede că statele membre „își coordonează acțiunea urmărind să apere interesele financiare ale Uniunii împotriva fraudei” și „organizează, împreună cu Comisia, o cooperare strânsă și constantă între autoritățile competente”. A se vedea Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167, punctul 261).

[48] A se vedea în acest sens articolele 20 și 21 din Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului din 13 martie 1997 privind asistența reciprocă între autoritățile administrative ale statelor membre și cooperarea dintre acestea și Comisie în vederea asigurării aplicării corespunzătoare a legislației din domeniile vamal și agricol (JO 1997, L 82, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 10, p. 3), precum și articolul 9 și considerentele 13 și 16 ale Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) (JO 1999, L 136, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 05, p. 129-134). Acest din urmă regulament a fost ulterior abrogat prin Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) (JO 2013, L 248, p. 1).

134. Legislația Uniunii referitoare la OLAF sprijină această poziție.

135. Regulamentul nr. 1073/1999 prevede că „se menține alocarea și echilibrul actual al responsabilităților între nivelul național și nivelul [Uniunii]” și că acest regulament „nu diminuează în niciun fel competențele și responsabilitățile statelor membre de a lua măsuri pentru combaterea fraudei care afectează interesele financiare [ale Uniunii Europene]” [49].

136. În plus, articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1073/1999 prevede că OLAF „poate înainta *în orice moment* autorităților competente ale statelor membre respective informațiile obținute în cursul investigațiilor externe” [50].

137. De asemenea, articolul 21 alineatul (3) din Regulamentul nr. 515/97 indică faptul că informațiile obținute în cursul misiunilor sunt transmise de OLAF autorităților naționale „la cererea acestora”.

138. Toate cele de mai sus pledează în favoarea unei interpretări potrivit căreia un stat membru nu poate fi scuzat de întârziere pentru că a așteptat în mod pasiv ca informațiile să fie transmise de OLAF.

139. Această poziție este susținută de jurisprudență. În cauza Comisia/Regatul Unit [51], referitoare la frauda vamală privind produsele textile și încălțămintea din China, Curtea a statuat că Regatul Unit nu și-a îndeplinit, printre altele, obligațiile care îi reveneau în temeiul dreptului resurselor proprii ale Uniunii de a pune RPT la dispoziția Comisiei. Potrivit Curții, din moment ce aplicarea dreptului vamal al Uniunii revine statelor membre, care sunt singurele responsabile de aceasta, Regatul Unit era obligat să aplice măsurile adecvate pentru a constata în mod corect aceste valori și, prin urmare, nu putea profita de propria inacțiune pentru a justifica nepunerea la dispoziție a resurselor proprii. Informațiile furnizate de OLAF puteau constitui cel mult un instrument suplimentar, dar nu înlocuiau informațiile pe care statele membre trebuiau să le obțină [52].

140. Acest lucru ne determină să concluzionăm că, în împrejurările speței, Republica Cehă nu poate fi scuzată că a constatat și a înscris cu întârziere drepturi asupra resurselor proprii întrucât a așteptat raportul de misiune al OLAF înainte de a lua măsurile necesare pentru a constata drepturile datorate de Baide.

141. Trebuie reamintit că, potrivit succesiunii evenimentelor prezentate la punctele 26-44 din prezentele concluzii:

– Republica Cehă a adoptat profilul de risc în 2006, astfel încât era la curent cu presupusa fraudă privind taxele antidumping ale Uniunii.

[49] Considerentele (3) și (21) ale Regulamentului nr. 1073/1999. O formulare similară apare în considerentele (2) și (49) ale Regulamentului nr. 883/2013. A se vedea de asemenea considerentul (2) al Deciziei 1999/352, care reiterează faptul că „actuala alocare și repartizare a responsabilităților la nivel național și [al Uniunii] trebuie menținute”.

[50] Sublinierea noastră. A se vedea de asemenea considerentul (15) al Regulamentului nr. 1073/1999. O formulare similară apare în considerentele (1) și, respectiv, (35) ale Regulamentului nr. 883/2013.

[51] A se vedea Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167, în special punctele 404 și 533).

[52] A se vedea Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167, în special punctele 374, 377, 378 și 392-394). A se vedea de asemenea punctul 322 din această hotărâre, în care Curtea a statuat că „acțiunile de control vamal întreprinse la nivelul Uniunii urmăresc, în mod cert, să susțină statele membre, însă nu pot înlocui acțiunea de control și de protecție efectivă a intereselor financiare ale Uniunii care le revin”.

– Misiunea din noiembrie 2007 a confirmat existența unei fraude vamale și, astfel cum reiese din procesul-verbal comun, autoritățile cehe au fost informate, în cursul acestei misiuni, cu privire la documente care dovedesc că Baide eludase taxele antidumping ale Uniunii pentru numeroase importuri de brichete de buzunar.

– Republica Cehă a așteptat să primească raportul de misiune al OLAF în iulie 2008 și versiunea în limba cehă în august 2008. După cum a confirmat Republica Cehă în ședință, aceasta nu a comunicat cu OLAF pentru a încerca să obțină documentele mai repede. Republica Cehă nu a făcut nimic, întrucât OLAF a promis că va transmite informațiile.

– Republica Cehă a început să acționeze abia în august 2008, adică la aproximativ nouă luni de la misiunea din noiembrie 2007.

– Republica Cehă a constatat și a înregistrat drepturile Uniunii Europene asupra resurselor proprii abia începând cu septembrie 2008, adică la aproape zece luni de la misiunea din noiembrie 2007.

142. În aceste împrejurări, nu considerăm că este rezonabil din punct de vedere obiectiv ca un stat membru să aștepte cel puțin nouă luni după ce a primit confirmarea că a fost comisă o fraudă.

143. Astfel, Republica Cehă a întârziat într-adevăr în constatarea și înscrierea drepturilor la resursele proprii ale Uniunii prin simplul fapt că a așteptat pasiv ca informațiile să fie furnizate de OLAF.

144. Acest lucru nu scuză faptul că OLAF nu a transmis informațiile promise. Putem fi de acord cu argumentele guvernului belgian, potrivit cărora serviciilor Comisiei, cum ar fi OLAF, nu ar trebui să li se permită să fie laxe în exercitarea funcțiilor lor.

145. Cu toate acestea, încălcarea de către OLAF a obligațiilor sale nu scutește statul membru de propria obligație de a face tot ceea ce este necesar pentru a constata și a înscrie la timp drepturile asupra resurselor proprii ale Uniunii.

146. Contrar susținerilor Republicii Cehe, angajamentele asumate de OLAF sunt lipsite de pertinență, întrucât nu se substituie responsabilităților statelor membre de a face tot ceea ce este posibil.

147. Prin urmare, pe baza considerațiilor de mai sus, considerăm că al doilea motiv de recurs este întemeiat.

IV. Consecințe

148. Primul și al doilea motiv de recurs sunt, în opinia noastră, întemeiate. În consecință, punctul 1 din dispozitivul hotărârii atacate trebuie anulat.

149. În conformitate cu articolul 61 primul paragraf a doua teză din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care decizia Tribunalului este anulată, Curtea de Justiție poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată. Considerăm că aceasta este situația în speță.

150. Din analiza primului motiv de recurs rezultă că un stat membru nu poate invoca articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 în cazul în care constată și înscrie cu întârziere drepturi. Rezultă de asemenea din analiza noastră cu privire la al doilea motiv că, în împrejurările speței, Republica Cehă a constatat și a înscris cu întârziere drepturile în cauză. În consecință, Republica Cehă nu se poate prevala de articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1150/2000 pentru a fi eliberată de obligația de a pune la dispoziția Comisiei sumele în litigiu și a fost obligată să crediteze contul Comisiei. Prin urmare, a existat un temei juridic valabil pentru efectuarea plății și nu există în speță o îmbogățire fără justă cauză a Uniunii Europene. Prin urmare, propunem Curții să respingă acțiunea întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză a Uniunii Europene formulată de Republica Cehă în fața Tribunalului.

V. Cheltuieli de judecată

151. Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

152. În conformitate cu articolul 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat cheltuieli de judecată în memoriul său, iar Republica Cehă a căzut în pretenții, aceasta din urmă ar trebui să fie obligată să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Comisie atât în procedura în primă instanță, cât și în cea de recurs.

153. În plus, articolul 140 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, de asemenea aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acest regulament, prevede că statele membre intervenient în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În consecință, Regatul Belgiei și Republica Polonă trebuie obligate să suporte propriile cheltuieli de judecată aferente atât procedurii în primă instanță, cât și celei de recurs, iar Regatul Țărilor de Jos trebuie obligat să suporte propriile cheltuieli de judecată aferente procedurii de recurs.

VI. Concluzii

154. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții:

– constatarea faptului că primul și al doilea motiv de recurs sunt fondate;

– anularea punctului 1 din dispozitivul Hotărârii Tribunalului din 11 mai 2022, Republica Cehă/Comisia (T-151/20, EU:T:2022:281);

– respingerea acțiunii întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză a Uniunii Europene introdusă la Tribunal de Republica Cehă;

– obligarea Republicii Cehe la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisia Europeană în primă instanță și în procedura de recurs;

– obligarea Regatului Belgiei și a Republicii Polone la plata propriilor cheltuieli de judecată aferente atât procedurii în primă instanță, cât și celei de recurs, și obligarea Regatului Țărilor de Jos la plata propriilor cheltuieli de judecată aferente procedurii de recurs.